

Arrest

nr. 316 245 van 9 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
 In eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRÉ
 Edith Cavellstraat 63
 1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X op 7 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2024 houdende de teruggedrijving en houdende de intrekking van het visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. PEHARPRÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2024 wordt aan het minderjarig kind N.C. van de verzoekende partij een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten. Op 9 oktober 2024 wordt aan de verzoekende partij een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten.

1.2. Op 23 oktober 2024 wordt het visum, afgeleverd aan het minderjarig kind, N.C., ingetrokken door de Franse autoriteiten.

1.3. Op 30 oktober 2024 wordt de verzoekende partij samen met haar minderjarig kind staande gehouden op de luchthaven Brussel Nationaal.

1.4. Op 30 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende tot terughrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :

naam N. (...) voornaam E.B.H. (...)

geboren op (...) 1981 te A. geslacht (m/v) Mannelijk

+ kind: N.C. °(...) 2017

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Ivoorkust nummer (...)

afgegeven te S/D Paf op : 27.05.2021

houder van het document nationaal paspoort van Ivoorkust nummer (...)

afgegeven te S/D PAF op : 24.07.2024

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Franse autoriteiten te Abidjan

geldig van 20.10.2024 tot 19.10.2025

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Abidjan met (...) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...) (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Betrokkene reist samen met zijn minderjarige dochter N.C. (...) °(...) 2017. Het visum met nummer (...) van de dochter is volgens de informatie in Belvis door de Franse autoriteiten reeds ingetrokken dd 23.10.2024.

Betrokkene verklaart naar Frankrijk te reizen voor toeristische redenen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie).

Betrokkene is in het bezit van een reservatie van hotel ‘B&B Hotel Paris Est Bobigny Université’ te Parijs (Frankrijk). Echter na contact van de Federale Politie met het hotel blijkt dat de reservatie niet bestaande te zijn. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum of de toegangsvoorwaarden volgens art.6 van de Schengengrenscode en de voorwaarden volgens de visumcode.”

1.5. Op 30 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vrijheidsberoving

In zoverre de verzoekende partij met onderhavige vordering de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats zou aanvechten, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt dat deze beslissing enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van het visum

3.1. Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggesproken naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van een visum geen verwijderings- of terugrijvingsmaatregel is.

3.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het gaat om samenhangende beslissingen, dat de ene beslissing niet los kan beoordeeld worden van de andere.

Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugrijving, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden beslissing is een *accessorium* van de beslissing tot terugrijving, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugrijving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terugrijving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

3.3. De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3.4. Enkel de beslissing tot terugrijving van 30 oktober 2024, hierna ‘de bestreden beslissing’, wordt met onderhavige vordering op ontvankelijke wijze bestreden.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2.2. van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte beginselen en bepalingen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"1.

Les décisions litigieuses reposent sur des affirmations erronées de la partie adverse.

La partie adverse indique à tort :

'il semble que la réservation d'hôtel est inexistante » ;

Or le requérant a fourni la réservation d'hôtel, et a eu la confirmation téléphonique de l'existence de la réservation. (Pièce 3)

Le requérant produit également une confirmation de l'existence de la réservation émanant directement de l'hôtel. (Pièces 4-5)

La motivation de la décision attaquée est donc tout à fait erronée et la partie adverse n'a pas cherché à vérifier l'existence de cette réservation d'hôtel.

2.

La partie adverse indique à tort que le visa de la fille du requérant aurait été retiré en date du 23.10.2024.

Cette information est totalement erronée et la fille du requérante s'est présentée pour la première fois avec son père à l'aéroport afin de voyager vers l'Europe en date du 29.10.2024.

Avant d'entamer le voyage, les autorités ivoiriennes ont vérifié la légalité des documents du requérant et de sa fille et ce n'est qu'après vérification, que ceux-ci ont été autorisés à prendre le vol à destination de la France.

Cette motivation est également contradictoire avec la décision de retrait de visa de la fille du requérant. Si celle-ci aurait été réellement retirée en date du 23.10.2024, pourquoi une seconde décision de retrait serait prise par les autorités belges en date du 30.10.2024.

La décision attaquée se base donc à nouveau sur une motivation erronée.

3.

Qu'il apparait ainsi de façon incontestable que la motivation des décisions litigieuses est non seulement inadéquate, insuffisante, erronée et stéréotypée, violant ainsi les dispositions légales relatives à l'obligation

Que le caractère stéréotype est en outre incompatible avec le principe de bonne administration qui oblige la partie adverse à examiner avec soin et minutie et partant égard aux circonstances de l'espèce tout dossier qui lui est soumis ;

4.

Il apparaît ainsi que c'est sur base d'une motivation encore une fois erronée en fait mais également gravement inexacte en droit que la partie adverse a estimé pouvoir justifier de porter atteinte au droit fondamental à la vie familiale et à la vie privée du requérant ;

Qu'outre les obligations légales en terme de motivation des actes administratifs, c'est également l'article 8 CEDH que les décisions litigieuses violent ;

L'article 8 de la CEDH protège le droit à l'épanouissement personnel, que ce soit sous la forme du développement personnel ou sous celle de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8. Il englobe le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Arrêt Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32). En l'espèce, par le retrait de ce visa, la partie adverse a violé la vie privée du requérant de sa fille.

Que nous ajoutons enfin qu'il n'a pu échapper à la partie adverse que les décisions litigieuses étaient de nature à impacter les droits de la fille du requérant ce qui aurait par conséquent dû conduire la partie adverse à se livrer d'autant plus à un examen approfondi du cas d'espèce conformément à l'article 2.2 de la Convention internationale des droits de l'enfant du 20.11.1989 qui stipule pour rappel : " Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour que l'enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanction motivées par la situation juridique, les activités, les opinions déclarées ou les convictions de ses parents, de ses représentants légaux ou des membres de sa famille";"

4.2.2. Het enig middel is ontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

4.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot terugnrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. De feitelijke overwegingen die de verwerende partij tot deze beoordeeling heeft gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door de verzoekende partij aan de grenscontrole voorgelegde stukken en de door haar afgelegde verklaringen.

Gelet op deze motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk betogen dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Bovendien merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepaling en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur het doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden niet worden aangetoond waardoor haar de toegang tot het grondgebied krachtens

artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.2.4. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing berust op foutieve vaststellingen van de verwerende partij, dat er ten onrechte werd gesteld dat de hotelreservatie niet bestaande blijkt te zijn, dat zij de hotelreservatie heeft aangeleverd alsook de telefonische bevestiging heeft gehad van de reservatie, zoals blijkt uit stuk 3, dat zij (bij haar verzoekschrift) eveneens een bevestiging van het bestaan van de reservatie, rechtstreeks aangeleverd door het hotel, voorlegt, door middel van de stukken 4 en 5. Zij herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing aldus foutief is en dat de verwerende partij niet is overgegaan tot het verifiëren van het bestaan van deze hotelreservatie.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit is van een reservatie van een hotel 'B&B Hotel Paris Est Bobigny Université' te Parijs, dat echter na contact van de Federale politie met het hotel blijkt dat de reservatie niet bestaande is.

Het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 3 betreft op het eerste zicht, blijkens de stukken van het administratief dossier, het stavingstuk dat zij heeft voorgelegd bij de politie en waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit dit stuk blijkt dat de verzoekende partij op 29 oktober 2024 een reservatie heeft gemaakt bij het voornoemde hotel met het nummer BB13745691 alsook dat er nog geen betaling is gebeurd. De reservatie betreft een "*Offre modifiable, annulable jusqu'à 19h le jour de l'arrivée à l'hôtel.*" (vrije vertaling : "*Aanbieding wijzigbaar, opzegbaar tot 19 uur op de dag van aankomst in het hotel*"). Bij het voorleggen van dit stuk heeft de federale politie, blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier, op 30 oktober 2024 contact opgenomen met het hotel en blijkt hieruit dat de reservatie niet bestaande is. De verzoekende partij slaagt er, door het louter opnieuw voorleggen van het stuk dat zij heeft voorgelegd bij de politie, niet in om deze vaststelling te ontkrachten. Evenmin slaagt zij hier op het eerste zicht in met het voorleggen van de andere door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken ter staving van haar hotelreservatie. Uit de "*Accusé de réception B&B Hôtels : votre demande a été transmise – 00629369*" (stuk 4) kan enkel blijken dat de advocaat van de verzoekende partij een vraag heeft gesteld aan het hotel, doch geenszins wat de inhoud van de vraag of het verzoek is. Uit de e-mail gevoegd als stuk 5 bij het verzoekschrift, waarvan de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het een bevestiging betreft van het bestaan van de reservatie geleverd door het hotel, kan op het eerste zicht hoogstens blijken dat een bepaalde reservatie (waarvan overigens nog niet blijkt dat deze op naam van de verzoekende partij gebeurde) voor een verblijf van 30 oktober tot 6 november in het hotel wordt bevestigd, doch geenszins dat dit de reservatie gemaakt op 29 oktober 2024 met nummer BB13745691 betreft. Er kan *prima facie* niet worden uitgesloten dat de op 29 oktober 2024 gemaakte reservatie werd geannuleerd en dat de reservatie waarvan sprake in stuk 5 – in zoverre deze e-mail al betrekking zou hebben op de verzoekende partij – werd gedaan nadat de verzoekende partij de bestreden beslissing heeft ontvangen. De verzoekende partij toont met haar stukken op het eerste zicht dan ook niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat, op 30 oktober 2024, blijkt dat de hotelreservatie niet bestaande is, foutief is.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet waarom de verwerende partij, nadat de politie contact had opgenomen met het hotel teneinde het bestaan van de reservatie te verifiëren, nogmaals diende over te gaan tot het verifiëren van het bestaan van de hotelreservatie. Bovendien nu niet wordt aangetoond dat er op 30 oktober 2024 sprake was van een hotelreservatie op naam van de verzoekende partij, toont zij op het eerste zicht ook niet aan dat het opnieuw verifiëren van het bestaan van de hotelreservatie door de verwerende

partij tot een andere vaststelling had kunnen leiden. De verzoekende partij heeft op het eerste zicht dan ook geen belang bij een dergelijk betoog.

4.2.6. Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat het visum van haar dochter ingetrokken werd op 23 oktober 2024, dat deze informatie foutief is, dat haar dochter zich voor de eerste keer heeft aangeboden op de luchthaven samen met haar vader op 29 oktober 2024 teneinde naar Europa te reizen, dat vooraleer zij de reis konden ondernemen, de Ivoriaanse autoriteiten de legaliteit van de documenten heeft geverifieerd van haar en haar dochter en dat het pas na deze verificatie was dat zij toestemming kregen om de vlucht naar Frankrijk te nemen. Zij meent voorts dat de motivering tegenstrijdig is met de beslissing tot intrekking van het visum van haar dochter, dat indien het visum van haar dochter werkelijk werd ingetrokken op 23 oktober 2024, de vraag kan gesteld worden waarom een tweede beslissing tot intrekking van het visum dient genomen te worden door de Belgische autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de motivering dat het visum van de dochter volgens informatie in Belvis door de Franse autoriteiten reeds ingetrokken is op 23 oktober 2024, steun vindt in de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij dan ook op het eerste zicht geenszins aannemelijk maakt dat deze motivering niet correct is.

De Raad herinnert er voorts aan artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen. Deze bepaling handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]”. (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Voor toeristische of privéreizen is dit, wat de reisroute of -planning betreft, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen; [...]” (eigen onderlijning)

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt ten slotte als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Het volstaat voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd.

Hetzelfde kan gesteld worden voor het controleren door de Ivoriaanse autoriteiten van de documenten van de verzoekende partij en haar dochter op hun legaliteit bij het zich aanbieden op de luchthaven op 29 oktober 2024. Ook dit belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken.

Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscode blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De toestemming in het land van vertrek om de vlucht te nemen en het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend alsook het feit dat zij de toestemming heeft gekregen in het land van vertrek om de vlucht te nemen, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling,

sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Op het ogenblik van de effectieve binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden nagegaan of het voorgehouden toeristisch doel en de verblijfsomstandigheden door de verzoekende partij aannemelijk kunnen worden gemaakt.

Betreffende de verblijfsomstandigheden wordt er aldus op gewezen dat de verzoekende partij reist met haar dochter en dat het visum van haar dochter volgens informatie in Belvis door de Franse autoriteiten reeds ingetrokken is op 23 oktober 2024. De verwerende partij kon aldus op het eerste zicht wel degelijk op correcte wijze stellen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die de verblijfsomstandigheden van de verzoekende partij en haar dochter staven. Het feit dat de verzoekende partij zelf niet op de hoogte zou zijn geweest van de intrekking van het visum van haar dochter, zoals zij ter terechtzitting aanhaalt, doet op het eerste zicht geen afbreuk aan het feit dat het visum van haar dochter, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, werd ingetrokken, zodat de verblijfsomstandigheden, nu de verzoekende partij samen reist met haar dochter, *prima facie* niet zijn aangetoond.

Voorts is de motivering van de bestreden beslissing niet tegenstrijdig met de beslissing tot intrekking van het visum van haar dochter. Immers, daargelaten de vraag of de beslissing tot intrekking van het visum van 30 oktober 2024 door de Belgische autoriteiten terecht genomen werd ten aanzien van de dochter van de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beslissing niets afdoet aan het feit dat door de Franse autoriteiten op 23 oktober 2024 reeds een beslissing tot intrekking van het visum van de dochter van de verzoekende partij werd genomen, zoals blijkt uit het administratief dossier, en waarop aldus terecht gewezen wordt in de bestreden beslissing.

4.2.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat het doel en de verblijfsomstandigheden niet meer aangetoond zijn.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij concreet elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennis van de wet tot haar beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

4.2.8. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij meende dat een schending van haar fundamenteel recht op een gezins- en een privéleven gerechtvaardigd is op grond van een feitelijk onjuiste en juridisch incorrecte motivering, nu *prima facie* niet blijkt dat er sprake is van feitelijk of juridisch incorrecte motieven.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de bestreden beslissing ook artikel 8 van het EVRM schendt, dat het recht op persoonlijke ontwikkeling omvat, dat deze bepaling het recht omvat voor elk individu om relaties met anderen en de omgeving aan te knopen en te ontwikkelen, zijnde recht op een privéleven. Zij meent dan ook dat de verwerende partij, door de intrekking van het visum, het recht op een privéleven van haar en haar dochter heeft geschonden.

Ter volledigheid wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aantoont, en de Raad ook niet inziet, op welke wijze haar recht op een gezins- en familiaal leven zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Hierbij merkt de Raad op dat deze beslissing tot teruggrijping geldt ten aanzien van zowel haar en haar dochter en dat de moeder van het kind, de partner van de verzoekende partij, nog steeds in Ivoorkust verblijft.

Wat het privéleven betreft, wijst de verzoekende partij slechts op het recht op een privéleven en wat dit recht inhoudt.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het echter in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat zij in België (of Frankrijk) opgebouwde sociale relaties heeft, nog minder dat zij dergelijke relaties heeft die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Daar de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in België (of in Frankrijk) van haar en/of haar dochter aantoon, diende en dient *in casu* evenmin over te worden gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dus *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers op het eerste zicht niet aan dat er sprake is van een privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waaromtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

4.2.9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om haar grieven kenbaar te maken aan de Raad kan zij ook niet stellen dat zij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel. Het eventuele ontbreken van een effectief rechtsmiddel laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing zelf door een onwettigheid is aangetast.

4.2.10. Ook de aangevoerde schending van artikel 2.2. van het Kinderrechtenverdrag kan niet nuttig worden aangevoerd. Dit artikel kan, gezien de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan, immers op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). De verzoekende partij maakt bovendien op het eerste zicht met haar betoog geenszins aannemelijk dat haar kind wordt gediscrimineerd of gestraft op grond van de status of de activiteiten van de ouders, omwille van de meningen geuit door de ouders of op basis van de overtuigingen van de ouders.

4.2.11. Het enig middel is niet ernstig.

4.2.12. Nu niet voldaan is aan de tweede voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de bestreden beslissing tot terugdrijving.

Bovendien zijn de voorwaarden opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, cumulatief en werd evenmin voldaan aan de derde voorwaarde, zoals blijkt uit wat volgt.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. De verzoekende partij betoogt dat zij een verdedigbare grief inzake de schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd, met betrekking tot de inmenging in haar privé- en gezinsleven die zal veroorzaakt worden door de uitvoering van de bestreden beslissing en met betrekking tot de afweging van de belangen van haar dochter, dat het geen twijfel lijdt dat deze schendingen een ernstige schade vormen die een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormen.

4.3.2. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij geen verdedigbare grief gegrond op een hogere rechtsnorm, meer bepaald artikel 8 van het EVRM, aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er bovendien nog op dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering maar enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij en haar dochter het Belgische grondgebied dienen te verlaten. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij en haar dochter tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Belgische Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

In zoverre de verzoekende partij nog gewag maakt van de belangen van haar dochter, licht zij deze belangen niet toe en verduidelijkt zij niet op welke wijze de bestreden beslissing ingaat tegen de belangen van haar dochter. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en die van haar minderjarig kind en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

4.3.3. De Raad kan niet aannemen dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

4.4. Nu niet voldaan is aan de tweede en derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de bestreden beslissing tot terugnrijving.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. VERMANDER